

Emberivé, ragyogó tisztává tett a vasárnap
 Ünnepi köntöse minket.
 A lármás gépek elálltak
 És a harangok búgva emelték fel szívünket.
 Szürke szégyenbe bújtak el a gyáarak,
 Hivogaton zengtek a harangok
 A templomból, hol szent énekszó,
 S búgó orgona hangja fogadott.
 Ragyogtak a képek, az oltár ;
 Gyertya fakasztott kék s arany virágot,
 A boldogság sejtelve lelkünkben is
 Felgyújtott egy lángot.
 Vétkek, bűnök billincsei hulltak
 A derengő gyóntatószékben,
 Oldozó szavak hozták gyógyító írjukat
 A kegyelem halkan pergő harmatcseppjében . . .
 Bűneink terhét elvette az Isteni Jóság.

Titokzatos, varázslatos világba léptünk
 És e világ lármája elmaradt mögöttünk,
 Mikor Agnus Dei-re a Szent Ostyát
 Nyujtotta át a pap
 És mikor a Szent Háromság
 A kenyér és a bor színe alatt
 Az odaadás és az áhítatnak
 Szent örömébe vont minket,
 S a szívek megszentelésében és megváltásában
 Szállottak Isten tiszta magasságaiba ;
 És hogyan szólt Ő hozzánk,
 Jézus az ács, Isten, Ember-Fia,
 Hogyan függött rajtunk jóságos, emberi szeme,
 Amint reánk emelte, emberekre :
 «Ti, akik terheltek vagytok és fáradtak,
 Jöjjetek, én megnyhítlek benneteket!»
 S mentünk ezrével, mi testvérek, férfiak és nők,

Mindnyájan bűn és szegénység
Terhével küzködők,
Kik velünk a gyár szennyét,
S az inséget már átszenvedték,
Míg bőgtek a gépek, a kegyetlen kerekek :
Proletár, proletár mellett,
A megvetettek, a kitaszítottak.

Ott voltunk mindnyájan,
Szegénységben és kegyelemben,
A lelkünk verőfényes boldogságában,
Békességben és szeretetben,
Égi magasságoknak
Gyermeki vándorai.
Ha a föld rákényszerített a nyomornak
Nyers erejével az átok s káromlásra,
Ismét megtanított a vasárnap jóságra,
S a sugarai szépséget ragyogtak.
Megesküdtünk mi ott mindnyájan,
Ha fáj is lelkünk, a terhet viseljük,
S a föld átkán, nyomorán keresztül
A szeretetnek Isteni Hídját
Biztos kezekkel felferjük !

Fülöp Gyula fordítása.